

Spis treści

Zadanie 1. Metody rozwiązywania równań nieliniowych z jedną niewiadomą	2
a) <i>metoda bisekcji</i>	4
b) <i>metoda siecznych</i>	6
c) <i>metoda Newtona (stycznych)</i>	7
Zadanie 2. <i>Metoda Mullera MM1</i>	9
Załącznik 1. <i>Kod źródłowy zadania 1.</i>	11
Załącznik 2. <i>Kod źródłowy zadania 2.</i>	16

Zadanie 1. Metody rozwiązywania równań nieliniowych z jedną niewiadomą

Celem zadania jest napisanie programu obliczającego wszystkie zera funkcji

$f(x) = 2.3 \cdot \sin(x) + 4 \cdot \ln(x+2) - 11$ w przedziale $[2, 12]$.

1. Wybór przedziałów startowych oraz ograniczeń.
2. Implementacja metod (oraz stworzenie warunków, w których minimum jedna z nich zawodzi):
 - a. bisekcji
 - b. siecznych
 - c. stycznych (Newtona)

Koncepcja rozwiązania

1. Początkowo napisana została metoda wspomagająca rysowanie wykresu funkcji (rysunek 1).

Przedziały zaś zostały dobrane wg. dwóch kryteriów:

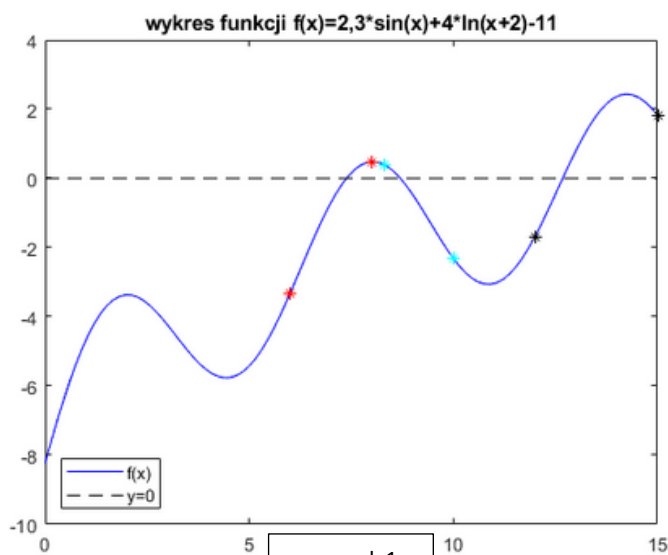
- 1) maksymalna wielkość
- 2) możliwość poprawnego wykonania każdej metody dla zadanej funkcji w zadanym przedziale.

Ostateczne przedziały startowe zostały wybrane *metodą inżynierską*

intuicji oraz prób i błędów jak przedstawiono na rysunku 1 - $[6;8]$, $[8.3;10]$, $[12; 15]$.

Ograniczenia:

- Każda z metod została ograniczona parametrem globalnym `dokladnosc_zer` określającym maksymalny moduł liczby mogącej być uznawanej w przybliżeniu za równą 0.
- Metoda bisekcji oraz siecznych zostały również ograniczone parametrem globalnym `wielkosc_przedzialu`, aby zapobiegać przypadkom, w którym dla funkcji o małym nachyleniu pierwiastki zostaną wyznaczone niedokładnie.
- Metoda stycznych (Newtona) została ograniczona ze względu na maksymalną liczbę iteracji - `ilosc_iteracji`.
- Metoda stycznych (Newtona) zostaje przerwana gdy któryś z kolejno wyznaczonych punktów wychodzi poza początkowy przedział – funkcja `nowy_przedzial_sieczny` chroni przed pochodną o zbyt małym nachyleniu zgłaszając błąd w niedozwolonym przypadku.

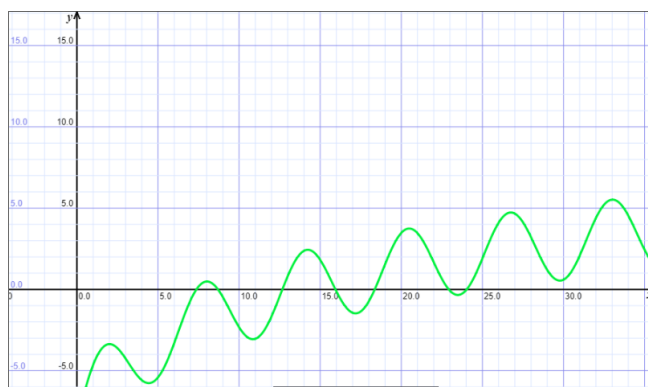

Sprawdzenie

1. Do sprawdzenia poprawności wyznaczonego wykresu użyty został generator wykresów ze strony:

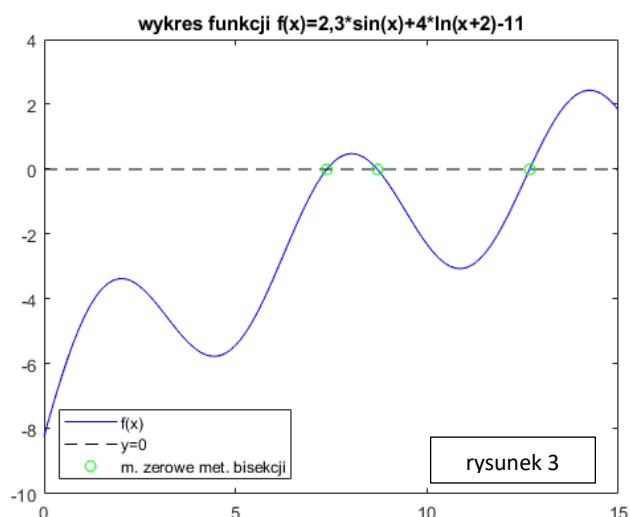
matemaks.pl/program-do-rysowania-wykresow-funkcji.html

Wygenerowany został rysunek 2 pokrywający się z rysunkiem 1.

rysunek 2

2. Z kolei sprawdzenie poprawności wyznaczonych miejsc zerowych następowało na dwóch drogach – analityczne wyliczenie za pomocą funkcji `wartość_funkcji(x)` oraz graficznie- wszystkie 3 metody wygenerowały wykres z rysunku 3 co potwierdza poprawność ich działania.

rysunek 3

Komentarz

- a. W celu zautomatyzowania wyboru przedziałów startowych dla metody bisekcji oraz siecznych można napisać funkcję **wybierz_przedziały** działającą wg. listy kroków:
 - 1) Podziel badany przedział na 100 części – małych przedziałów. Przedziały te powinny nachodzić na siebie z dokładnością do epsilon, tak aby nie było przypadku, w którym jeden kończy się na miejscu zerowym, a drugi na nim zaczyna (przypadek nieobsłużony przez metody).
 - 2) Dla każdego małego przedziału przeprowadź test **sprawdzenie_przedziału** sprawdzający warunek $f(x_1) \cdot f(x_2) < 0$.
 - 3) W przypadku spełnienia warunku dopisz go do wektora przedziałów, w których znajduje się pierwiastek funkcji.
 - 4) Na podstawie utworzonego wektora oblicz miejsca zerowe.

W projekcie metoda ta nie została zaimplementowana ze względu na wymóg doboru szerokich przedziałów startowych.

Zadanie 1a. Metoda bisekcji

Koncepcja rozwiązania

Zaimplementowana została klasyczna metoda bisekcji:

1. Z przedziału $[x_1, x_2]$ wyznacz punkt $c = (x_1 + x_2)/2$.
2. Jeśli c jest miejscem zerowym oraz przedział jest odpowiednio mały zwróć c .
3. Jeśli nie za pomocą metody `sprawdź_przedział` wybierz $[x_1, c]$ lub $[c, x_2]$, w którym znajduje się miejsce zerowe.
4. Powrót do kroku i.

Sprawdzenie

Dla parametrów `dokladnosc_zer=0.001` oraz `wielkosc_przedzialu=0.1`.

```
metoda bisekcji przedzial nr 1 ([6;8])
x=7.000000 y=-0.700033
x=7.500000 y=0.162567
x=7.250000 y=-0.208420
x=7.375000 y=-0.006645
x=7.437500 y=0.082156
x=7.406250 y=0.038790
x=7.390625 y=0.016329
x=7.382813 y=0.004906
x=7.378906 y=-0.000853
metoda bisekcji przedzial nr 2 ([8.3;10])
x=9.150000 y=-0.730176
x=8.725000 y=-0.028380
x=8.512500 y=0.229330
x=8.618750 y=0.110034
x=8.671875 y=0.043095
x=8.698438 y=0.007909
x=8.711719 y=-0.010100
x=8.705078 y=-0.001061
x=8.701758 y=0.003432
x=8.703418 y=0.001187
x=8.704248 y=0.000064
metoda bisekcji przedzial nr 3 ([12;15])
x=13.500000 y=1.812064
x=12.750000 y=0.184950
x=12.375000 y=-0.775508
x=12.562500 y=-0.295103
x=12.656250 y=-0.054088
x=12.703125 y=0.065796
x=12.679688 y=0.005930
x=12.667969 y=-0.024062
x=12.673828 y=-0.009061
x=12.676758 y=-0.001564
x=12.678223 y=0.002183
x=12.677490 y=0.000310
```

Komentarz

- a. Metoda bisekcji działa zgodnie z oczekiwaniami – w każdym kroku widać, że o połowę zmniejsza zadany w danej iteracji przedział. Co ciekawe jest to metoda, która w każdym kolejnym kroku nie zawsze zmniejsza wartość bezwzględną y na co przykładem jest przedział nr 1.

W zadanych warunkach **średnia ilość iteracji** wynosiła **10,66**.

Warunki, w których metoda nie działa

- a. Metoda bisekcji jest najprostszą metodą, która może najłatwiej zawieść przez błąd programisty – zły dobór przedziału startowego (niepełniający warunku $f(x_1)*f(x_2)<0$). Gdy uruchomiłem program właśnie dla takiego przedziału zapętlił on po ok. 20 iteracjach jeden wynik.

Przypuszczałem, że metoda bisekcji może zawieść gdy przedziałem startowym będzie [x1 pierwiastek_funkcji] zaś dokładność_zer będzie mała. Uruchomiłem więc następującą funkcję:

```
x_bisekcja = bisekcja([0 7.3794839], 0.000001, wielkosc_przedzialu)
```

output

```
ilosc_iteracji 24 x_zero 7.379483e+00f, wartosc -3.645547e-07f
```

Jak widać metoda bisekcji nawet w takim przypadku szybko zbiega do poprawnego wyniku.

Zadanie 1b. Metoda siecznych

Koncepcja rozwiązania

Zaimplementowana została metoda siecznych w postaci:

1. Na podstawie przedziału $[x1, x2]$ wyznacz funkcję liniową zawierającą te punkty.
2. Wyznacz miejsce zerowe tej funkcji korzystając z wzoru:

$$c = (x2 * y1 - x1 * y2) / (y1 - y2);$$

3. Jeśli c jest miejscem zerowym oraz przedział jest odpowiednio mały zwróć c .
4. Jeśli nie za pomocą metody `sprawdź_przedział` wybierz $[x1, c]$ lub $[c, x2]$, w którym znajduje się miejsce zerowe.
5. Powrót do kroku i.

Sprawdzenie

Dla parametrów `dokladnosc_zer=0.001` oraz `wielkosc_przedzialu=0.1`.

```
metoda siecznych przedzial nr 1 ([6;8])
x=7.745004 y=0.393375
x=7.560390 y=0.232099
x=7.294705 y=-0.132650
x=7.391328 y=0.017351
x=7.380152 y=0.000986
metoda siecznych przedzial nr 2 ([8.3;10])
x=8.552678 y=0.186585
x=8.769956 y=-0.092217
x=8.698089 y=0.008377
x=8.704074 y=0.000299
metoda siecznych przedzial nr 3 ([12;15])
x=13.435563 y=1.703456
x=12.712354 y=0.089322
x=12.672334 y=-0.012885
x=12.677379 y=0.000026
```

Komentarz

- b. Metoda siecznych w każdym kolejnym kroku zmniejsza wartość bezwzględną y na co przykładem jest przedział nr 1. Przy zadanych warunkach zmiany te są bardzo widoczne – od 2 do 10 razy.

W zadanych warunkach **średnia ilość iteracji** wynosiła **4,33**. Czyli 2,46 raza szybciej niż metoda bisekcji co jest wartością większą niż ta teoretyczna (rząd zbieżności 1,618 raza większy od metody bisekcji).

Warunki, w których metoda nie działa

- b. Nie udało mi się wpasć na pomysł jak w podanej implementacji metoda siecznych może zawieść.

Zadanie 1c. Metoda stycznych (Newtona)

Koncepcja rozwiązania

Zaimplementowana została klasyczna metoda bisekcji:

1. Zapamiętaj przedział $[x_1 \ x_2]$ jako przedział początkowy.
2. Poprowadź prostą n styczną do punktu x_1 . ($m = f'(x_1)$)
3. Wyznacz miejsce zerowe (x_0) prostej n z wzoru:
$$x_0 = (m \cdot x_1 - y_1) / m;$$
4. Sprawdź czy x_0 należy do przedziału początkowego.
5. Jeśli nie – przerwij wykonywanie algorytmu i poinformuj o źle dobranym przedziale.
6. Wybierz nowy przedział $[x_0 \ x_2]$.
7. Sprawdź czy osiągnięto maksymalną ilość iteracji – jeśli tak to przerwij.
8. Powrót do kroku 2.

Sprawdzenie

Dla parametrów `dokladnosc_zer=0.001` oraz `wielkosc_przedzialu=0.1`.

```
metoda stycznych przedzial nr 1 ([6;8])
x=7.227625 y=-0.247805
x=7.366706 y=-0.019047
x=7.379371 y=-0.000167
metoda stycznych przedzial nr 2 ([8.3;10])
x=8.968366 y=-0.406259
x=8.729374 y=-0.034459
x=8.704639 y=-0.000466
metoda stycznych przedzial nr 3 ([12;15])
x=12.753573 y=0.193995
x=12.676923 y=-0.001141
x=12.677369 y=-0.000000
```

Komentarz

- c. Metoda stycznych w zadanych warunkach działa zdecydowanie najlepiej zmniejszając w każdym kroku wartość bezwzględną y ok. dziesięciokrotnie.
W zadanych warunkach **średnia ilość iteracji** wynosiła **3**. Jednakże zagadnieniem było dobranie przedziału startowego tak aby krok 4 algorytmu został spełniony.

Warunki, w których metoda nie działa

- c. Metoda stycznych jest najłatwiejsza do „zepsucia” – trzeba dobrać punkt startowy tak aby pochodna w kolejnych punktach była na tyle stroma aby nie wyszła poza przedział startowy.
Przykładowo dla wywołania:

```
x_styczne = met_stycznych([0 8], dokladnosc_zer, ilosc_iteracji)
```

```
metoda stycznych przedzial nr 1
x=1.913351 y=-3.376055
  1.9134    8.0000

15.4401
```

Error using **mnum_0301>nowy_przedzial_styczny** (line 122)

Error. Punkt poza przedziałem. Należy wybrać inny przedział początkowy

Error in **mnum_0301>met_stycznych** (line 109)

[c przedzialy(i,:)] = nowy_przedzial_styczny(przedzialy(i,:), pierwotny_przedzial);

Wyznaczony punkt leży poza przedziałem startowym co jest sygnalizowane przez komunikat o błędzie.

Wniosek

Najszybszą metodą okazała się metoda stycznych – rekomendowałbym ją jako funkcję pierwszego wyboru dla funkcji, których wykres wydaje się mieć nachylenia dalekie od płaskich. Jednakże przy tej metodzie trzeba uważnie dobierać przedział startowy.

Najlepszą metodą w mojej opinii pod względem stosunku niezawodności do szybkości jest metoda siecznych. Tę rekomendowałbym jako uniwersalną.

Z kolei najprostszą okazała się metoda bisekcji, która nie wymagała podczas implementacji żadnych obliczeń analitycznych.

Zadanie 2. Metoda Mullera MM1

Celem zadania jest napisanie programu obliczającego za pomocą metody Mullera MM1 wszystkie zera funkcji:

$$f(x) = -x^4 + 2.5x^3 + 2.5x^2 + x + 0.5$$

Przygotowanie

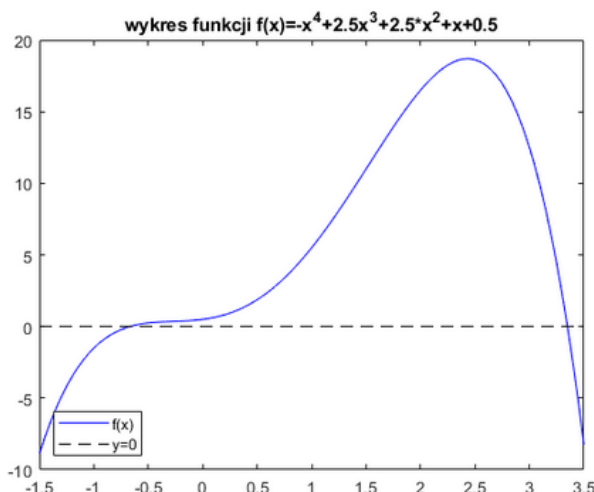
Jak w poprzednim zadaniu rozpoczęto od sporządzenia wykresu (rysunek 4) oraz porównaniu go z internetowym generatorem.

Weryfikacja poprawności miejsc zerowych również została zweryfikowana jak w przykładzie z zadania pierwszego.

Małym wyzwaniem było wyznaczenie wszystkich miejsc zerowych - a dokładniej wybranie punktów startowych, które doprowadzą do każdego z nich. Na początku zostały one wyznaczone w kalkulatorze:

[wolframalpha.com](https://www.wolframalpha.com)

Aby wiedzieć do jakich wartości zespolonych się kierować.

Ograniczenia:

- Parametr `dokladnosc_zer` określający maksymalny moduł liczby mogącej być uznawanej w przybliżeniu za równą 0.

Koncepcja rozwiązania

Metoda MM1 w tym przykładzie kolejno:

1. Na podstawie zadanych punktów $[x_1, x_2, x_3]$ wyznacza parabolę a .
2. Z paraboli a wyznacza punkt x_4 położony jak najbliżej x_3 o mniejszym module.
3. Jeśli x_4 jest miejscem zerowym przerwij i zwróć x_4 .
4. Jeśli nie $x_1 = x_2$; $x_2 = x_3$; $x_3 = x_4$.
5. Wróć do kroku 1.

Za pomocą prób, obserwacji oraz intuicji miejsca zerowe zostały wyznaczone następująco:

- a. `m_zerowe = MM1(-2, -1, 0, dokladnosc_zer)`
- b. `m_zerowe'`
- c. `m_zerowe = MM1(2, 2.5, 3, dokladnosc_zer)`
- d. `m_zerowe = MM1(-1.5, -1, -.075, dokladnosc_zer)`

Output:

a.

```
iteracje = 2993  
m_zerowe = -0.0897 + 0.4639i
```

b. m_zerowe = -0.0897 + 0.4639i

c.

```
x3=1.309452 y3=8.769211  
x3=0.981267 y3=5.323449  
x3=4.260596 y3=-86.024360  
x3=2.405002 y3=18.686569  
x3=3.003810 y3=12.406233  
x3=1.829165 y3=14.799351  
x3=1.217180 y3=7.734285  
x3=3.749557 y3=-26.473761  
x3=3.039440 y3=11.488013  
x3=3.302571 y3=2.160562  
x3=2.114552 y3=17.437233  
x3=1.537924 y3=11.450517  
x3=3.375882 y3=-1.330900  
x3=3.333815 y3=0.724199  
x3=3.348833 y3=0.006692  
x3=2.133360 y3=17.571278  
x3=1.612679 y3=12.336067  
x3=3.349045 y3=-0.003550  
x3=3.348932 y3=0.001882  
x3=3.348971 y3=0.000000
```

d.

```
x3=-0.829451 y3=-0.509438  
x3=0.064350 y3=0.575352  
x3=3.711550 y3=-23.294617  
x3=-0.614874 y3=0.106201  
x3=-0.670210 y3=-0.001636  
x3=0.544890 y3=2.103453  
x3=9.832952 y3=-6719.520988  
x3=-0.670191 y3=-0.001593  
x3=-0.670173 y3=-0.001552  
x3=-0.669460 y3=0.000029
```

Komentarz

Do znalezienia pierwiastków rzeczywistych lepiej sprawdziłyby się metody z zadania pierwszego. Jednakże nie byłyby w stanie odnaleźć pierwiastków urojonych. Jak można zauważyć są one bardzo wymagające i potrzebują ok 200 razy więcej iteracji niż pierwiastki rzeczywiste.

Załącznik 1. Kod źródłowy zadania 1.

start

```
clc;
clear;
x = linspace(0,15,100);
```

przedziały początkowe

```
przedzialy = [6 8; 8.3 10; 12 15];
dokladnosc_zer = 0.001;
wielkosc_przedzialu = 0.01;
ilosc_iteracji = 100;
for i=1:3
    %wybor i-tego przedzialu
    if sprawdzanie_przedzialu(przedzialy(i,:)) == 0
        error('Error, zostaly wybrane zle przedzialy');
    end
end
```

wykres

```
figure
y = wartosc_funkcji(x);
plot(x,y,'b-',[0 15], [0 0], 'k--', przedzialy(1,:),
wartosc_funkcji(przedzialy(1,:)), 'r*', przedzialy(2,:),
wartosc_funkcji(przedzialy(2,:)), 'c*', przedzialy(3,:),
wartosc_funkcji(przedzialy(3,:)), 'k*');
legend({'f(x)', 'y=0'}, 'Location', 'southwest');
title('wykres funkcji f(x)=2,3*sin(x)+4*ln(x+2)-11');
```

oszacowanie miejsc zerowych na podstawie rysunku (skrypt prof Tatjeskiego mówi, żeby estymować na podstawie rysunku)

```
% wartosc_funkcji(7.25)
% wartosc_funkcji(8)
% wartosc_funkcji(9)
% wartosc_funkcji(12.5)
```

porównanie

```
% przekroczenie przedzialu startowego
% x_styczne = met_stycznych([0 8], dokladnosc_zer, ilosc_iteracji)
x_bisekcja = bisekcja(przedzialy, dokladnosc_zer, wielkosc_przedzialu)
x_sieczne = met_siecznych(przedzialy, dokladnosc_zer, wielkosc_przedzialu)
x_styczne = met_stycznych(przedzialy, dokladnosc_zer, ilosc_iteracji)
y_bisekcja = wartosc_funkcji(x_bisekcja)
y_sieczne = wartosc_funkcji(x_sieczne)
y_styczne = wartosc_funkcji(x_styczne)
figure
plot(x,y,'b-',[0 15], [0 0], 'k--', x_bisekcja, wartosc_funkcji(x_bisekcja),
'go');
legend({'f(x)', 'y=0', 'm. zerowe met. bisekcji'}, 'Location', 'southwest');
title('wykres funkcji f(x)=2,3*sin(x)+4*ln(x+2)-11');
```

```

plot(x,y,'b-',[0 15], [0 0], 'k--', x_sieczne, wartosc_funkcji(x_sieczne),
'go');
legend({'f(x)', 'y=0', 'm. zerowe met. siecznych'}, 'Location', 'southwest');
title('wykres funkcji f(x)=2,3*sin(x)+4*ln(x+2)-11');
plot(x,y,'b-',[0 15], [0 0], 'k--', x_styczne, wartosc_funkcji(x_styczne),
'go');
legend({'f(x)', 'y=0', 'm. zerowe met. stycznych'}, 'Location', 'southwest');
title('wykres funkcji f(x)=2,3*sin(x)+4*ln(x+2)-11');

```

funkcje pomocnicze glowne

1. metoda bisekcji

```

function x = bisekcja(przedzialy, dokladnosc_zer, wielkosc_przedzialu)
    ilosc_pierwiastkow = size(przedzialy,1);
    x = zeros(ilosc_pierwiastkow);
    x = wektor(x);
    for i = 1:ilosc_pierwiastkow
        fprintf('metoda bisekcji przedzial nr %d\n', i);
        iteracje = 0;
        c = 0;
        while (abs(wartosc_funkcji(c))>dokladnosc_zer | (przedzialy(i,2)-
przedzialy(i,1))>wielkosc_przedzialu)
            iteracje = iteracje + 1;
            [c przedzialy(i,:)] = polowienie_przedzialu(przedzialy(i,:));
            fprintf('x=%f y=%f\n', c, wartosc_funkcji(c));
        end
        x(i) = c;
    end
end

```

polowienie przedzialow dla metody bisekcji

```

function [c nowy_przedzial] = polowienie_przedzialu(przedzial)
    c = (przedzial(1)+przedzial(2))/2;
    if(sprawdzenie_przedzialu([przedzial(1) c]) == 1)
        nowy_przedzial = [przedzial(1) c];
    else
        nowy_przedzial = [c przedzial(2)];
    end
end

```

2. metoda siecznych

```

function x = met_siecznych(przedzialy, dokladnosc_zer, wielkosc_przedzialu)
    ilosc_pierwiastkow = size(przedzialy,1);
    x = zeros(ilosc_pierwiastkow);
    x = wektor(x);
    for i = 1:ilosc_pierwiastkow
        fprintf('metoda siecznych przedzial nr %d\n', i);
        c = 0;
        while (abs(wartosc_funkcji(c))>dokladnosc_zer | (przedzialy(i,2)-
przedzialy(i,1))>wielkosc_przedzialu)
            [c przedzialy(i,:)] = nowy_sieczny_przedzial(przedzialy(i,:), c);
            fprintf('x=%f y=%f\n', c, wartosc_funkcji(c));
        end
    end
end

```

```

        x(i) = c;
    end
end

```

zmniejszenie przedzialow dla metody siecznych

```

function [d nowy_przedzial] = nowy_sieczny_przedzial(przedzial, c)
    d = wyznacz_zero_f liniowej(przedzial);
    if(przedzial(2) == c)
        nowy_przedzial = [d przedzial(2)];
    else
        nowy_przedzial = [przedzial(1) d];
    end
end

```

wyznaczenie zera f. liniowej wyznaczonej na podstawie punktow z koncow przedzialu na podstawie wyliczonego analitycznie wzoru

```

function c = wyznacz_zero_f liniowej(przedzial)
    x1 = przedzial(1);
    x2 = przedzial(2);
    y1 = wartosc_funkcji(x1);
    y2 = wartosc_funkcji(x2);
    c = (x2*y1-x1*y2)/(y1-y2);
end

```

3. metoda stycznych

```

function x = met_stycznych(przedzialy, dokladnosc_zer, ilosc_iteracji)
    ilosc_pierwiastkow = size(przedzialy,1);
    x = zeros(ilosc_pierwiastkow);
    x = wektor(x);
    for i = 1:ilosc_pierwiastkow
        fprintf('metoda stycznych przedzial nr %d\n', i);
        iteracje = 0;
        c = 0;
        pierwotny_przedzial = przedzialy(i,:);
        while (abs(wartosc_funkcji(c))>dokladnosc_zer & iteracje <
ilosc_iteracji)
            iteracje = iteracje + 1;
            [c przedzialy(i,:)] = nowy_przedzial_styczny(przedzialy(i,:),
pierwotny_przedzial);
            fprintf('x=%f y=%f\n', c, wartosc_funkcji(c));
        end
        x(i) = c;
    end
end

```

zmniejszenie przedzialow dla metody stycznych

```

function [d nowy_przedzial] = nowy_przedzial_styczny(przedzial,
pierwotny_przedzial)
    d = nowy_punkt_styczny(przedzial(1));
    if(d >= pierwotny_przedzial(1) & d <= pierwotny_przedzial(2))
        nowy_przedzial = [d przedzial(2)];
    else

```

```

        disp(przedzial);
        disp(d);
        error('Error. Punkt poza przedzialem. Nalezy wybrac inny przedzial
poczatkowy');
    end
end

```

wyznaczenie miejsca zerowego na podstawie pochodnej oraz poprzedniego punktu

```

function x0 = nowy_punkt_styczny(x)
    m = wartosc_pochodnej(x);
    y = wartosc_funkcji(x);
    x0 = (m*x-y)/m;
end

```

wyznaczenie pochodnej dla podanych x-ow

```

function y = wartosc_pochodnej(x)
    y = 23*cos(x)/10+4/(x+2);
end

```

funkcje pomocnicze dodatkowe

wyznaczenie wyjsc dla podanych x-ow i zadanej funkcji

```

function y = wartosc_funkcji(x)
    [temp rozmiar_x] = size(x);
    if rozmiar_x == 1
        x = x';
        rozmiar_x = temp;
    end
    y = zeros(rozmiar_x);
    y = y(:,1);
    for i = 1:rozmiar_x
        y(i,1) = 2.3*sin(x(1,i))+4*log(x(1,i)+2)-11;
    end
end

```

sprawdzenie czy w podanym przedziale jest miejsce zerowe

```

function result = sprawdzenie_przedzialu(przedzial)
    if wartosc_funkcji(przedzial(1))*wartosc_funkcji(przedzial(2)) < 0
        result = 1;
    else
        result = 0;
    end
end

```

wartosc największego błędu

```

function y = najwieksze_zero(x)
    y = max(abs(wartosc_funkcji(x)));
end

```

funkcja wektoryzująca macierz diagonalna

```

function w = wektor(A)
    rozmiar = size(A);

```

```
    for i = 1:rozmiar  
        w(i,1) = A(i,i);  
    end  
end
```

Załącznik 2. Kod źródłowy zadania 2.

program

```
clc;
clear;
x = linspace(-1.5,3.5,100);
dokladnosc_zer = 0.001;

m_zerowe = MM1(-2, -1, 0, dokladnosc_zer)
m_zerowe
m_zerowe = MM1(2, 2.5, 3, dokladnosc_zer)
m_zerowe = MM1(-1.5, -1, -.075, dokladnosc_zer)
figure
y = wartosc_funkcji(x);
plot(x,y,'b-',[-1.5 3.5], [0 0], 'k--')
legend({'f(x)', 'y=0'},'Location','southwest');
title('wykres funkcji f(x)=-x^4+2.5x^3+2.5x^2+x+0.5');
```

funkcje metody Mullera

metoda MM1

```
function x = MM1(x1, x2, x3, dokladnosc_zer)
    iteracje = 0;
    while (abs(wartosc_funkcji(x3))>dokladnosc_zer & iteracje < 10000)
        [x1 x2 x3] = kolejny_punkt(x1,x2,x3);
        iteracje = iteracje + 1;
        %fprintf('x3=%f y3=%f\n', x3, wartosc_funkcji(x3));
    end
    disp(iteracje);
    x = x3;
end
```

wyznaczenie kolejnego punktu na podstawie paraboli

```
function [x1 x2 x3] = kolejny_punkt(x1, x2, x3)
    q = (x3-x2)/(x2-x1);
    a = q*wartosc_funkcji(x3) - q*(q+1)*wartosc_funkcji(x2) +
    q^2*wartosc_funkcji(x1);
    b = (2*q+1)*wartosc_funkcji(x3) - (q+1)^2*wartosc_funkcji(x2) +
    q^2*wartosc_funkcji(x1);
    c = (q+1)*wartosc_funkcji(x3);

    x1 = x2;
    x2 = x3;

    if (b+sqrt(b^2-4*a*c)) > (b-sqrt(b^2-4*a*c))
        x3 = x2 - (x2-x1)*(2*c/(b+sqrt(b^2-4*a*c)));
    else
        x3 = x2 - (x2-x1)*(2*c/(b-sqrt(b^2-4*a*c)));
    end
end
```

funkcje pomocnicze dodatkowe

wyznaczenie wyjsc dla podanych x-ow i zadanej funkcji

```
function y = wartosc_funkcji(x)
    wielomian = [0.5 1 2.5 2.5 -1];
    rozmiar_w = size(wielomian,2);
    [temp rozmiar_x] = size(x);
    if rozmiar_x == 1
        x = x';
        rozmiar_x = temp;
    end
    y = zeros(rozmiar_x);
    y = y(:,1);
    for i = 1:rozmiar_x
        for j = 1:rozmiar_w
            y(i,1) = y(i,1) + wielomian(j)*(x(1,i))^(j-1);
        end
    end
end
```

sprawdzenie czy w podanym przedziale jest miejsce zerowe

```
function result = sprawdzenie_przedzialu(przedzial)
    if wartosc_funkcji(przedzial(1))*wartosc_funkcji(przedzial(2)) < 0
        result = 1;
    else
        result = 0;
    end
end
```

wartosc najwiekszego bledu

```
function y = najwieksze_zero(x)
    y = max(abs(wartosc_funkcji(x)));
end
```

funkcja wektoryzujaca macierz diagonalna

```
function w = wektor(A)
    rozmiar = size(A);
    for i = 1:rozmiar
        w(i,1) = A(i,i);
    end
end
```

podpowieź

1. wzor na kolejnego x: <https://www.youtube.com/watch?v=XlIEjwtkONc>

Muller's Method

- $x_{n+1} = x_n - (x_n - x_{n-1}) \frac{2c}{\max(b \pm \sqrt{b^2 - 4ac})}$
- $a = qf(x_n) - q(1 + q)f(x_{n-1}) + q^2f(x_{n-2})$
- $b = (2q + 1)f(x_n) - (1 + q)^2f(x_{n-1}) + q^2f(x_{n-2})$
- $c = (1 + q)f(x_n)$
- $q = \frac{x_n - x_{n-1}}{x_{n-1} - x_{n-2}}$